

LA FLORIANA

15-06-03

T(R)ÒPICS

MARCEL·LÍ BORRELL

Si em pregunten, responc

És el que deia en Manuel de Pedrolo. Clar que, sovint, s'avançava a qualsevol pregunta i responia escrivint novel·les, obres de teatre, articles... "No crec que l'escriptor, l'intel·lectual en general, es trobi mai en situació de pensar: "les coses són com han de ser".

Això és propi de persones amb interessos creats, i l'escriptor no pot caure en aquesta trampa si vol ésser lliure i, dins del possible, la consciència o una de les consciències de la seva societat"...

Convenientment assimilats Spengler, Nietzsche, Marx, Engels, Freud, Heidegger, Toynbee, Sartre i una pila més, en Pedrolo home escriptor responia de forma compromesa, eixuta, directa i alhora afable a allò que, d'una manera o altra, té la capacitat de manifestar-se: el que hem con-

vingut anomenar la realitat.

En tres moments força llunyans en el temps, he coincidit, ni que sigui en la distància física, amb en Pedrolo. En tots casos ha estat de profit. El primer, l'abril de 1971 quan servidor de vostès aprenia ofici escrivint en la desapareguda *Hoja del Lunes*. Sota l'elevat pseudònim de "Coturno" (de ben jove m'ha agradat jugar a la "Pimpinela Escarlata") la secció anava de teatre. Més o menys com ara.

I al meu qüestionari responia un Pedrolo accessible com sempre, dient que la funció social del teatre és la del desvetllament, que ha d'ésser lliure i pregonament immers en una problemàtica social i política que pot manifestar-se per mitjà de diferents estils i tècniques de caràcter obert. La segona oportunitat, amb motiu de la repre-

sentació per l'Esquella Teatre de *Situació bis*, un dels textos d'en Pedrolo que algú com Martin Esslin va saludar-lo de teatre de l'absurd quan, realment, la funció anava de teatre polític: que cal canviar les estructures en lloc de limitar-se a substituir els homes. Això esdevenia a l'entorn del llit de mort del Caudillísim, quan la partera Na Democràcia encara no havia trencat aigües.

I el tercer moment pedrolià, avui mateix. Junt amb en Jordi Pàmias i Manuel Costa-Pau he tingut l'oportunitat de formar part del jurat del dotzè Premi de Narració Curta Manuel de Pedrolo. Un premi literari convocat per l'Ateneu Independentista de Ponent i al que hi han concursat setanta dues obres.

De tots colors, mides i mirades. A hores d'ara quan escric aquests "t(r)òpics" (dimecres) no sabem qui ha guanyat. Sigui qui sigui però, el Pedrolo d'*Acompanyo qualsevol cos* o *M'enterro en els fonaments* no estaria descontent. Hi ha vitalitat i força feina a fer. Salut.

Biblioteca
Sant Bartomeu